

Laura en haar stem

Er was eens een mooi land. Het land had een schitterende natuur. De mensen daar leefden samen als een gelukkige familie. Een mooi en nieuwsgierig tienermeisje genaamd Laura woonde daar samen met haar ouders, twee zussen en een broertje. Ze had een goed leven. Laura's broer maakte muziek en hij was de beste speler van verschillende instrumenten.

Muziek van haar broer maakte Laura gelukkig. Ze hield ook erg van bloemen en de geur van jasmijn. Bovendien genoot ze van dansen, de ochtendlucht en lekker eten.

Op een dag begon de oorlog in haar land. Gevaarlijke mensen liepen in de straten. Hun gezichten waren niet te zien. Laura was nu altijd bang dat er iets zou gebeuren. Ze voelde dat ze vaak moest huilen. De ochtendlucht rook ook niet meer lekker. Alles veranderde.

Veel mensen vertrokken en Laura en haar familie vertrokken ook, behalve haar broer. Hij bleef in het land, omdat hij wilde vechten.

Laura was diepbedroefd en bang voor alle mensen en gebeurtenissen in de wereld. In een nieuw land met andere geuren en een andere taal. Alles was nieuw voor haar. Zij voelde zich eenzaam, haar ervaringen in het oude land zaten nog steeds in haar hoofd.

Op een dag ging ze naar een bos om alles te vergeten.

Denk je dat er iets met dat meisje zal gebeuren? Laten we de rest van het verhaal gaan lezen! In een sprookje kan alles gebeuren.

Ze miste haar jongere broer en begon te huilen. Plotseling hoorde zij een stem die zei: 'Waarom huil je, mijn lieverd? Wat is er gebeurd?'

Laura draaide zich om en keek achterom om te zien wie tegen haar sprak. Even later zag zij iets en ze was heel verrast.

Je wilt waarschijnlijk weten waarom. Laten we het vervolg lezen.

Ze was verrast, omdat de bomen in dat bos konden spreken en prachtige gezichten hadden. Een deel van de bovenste takken en bladeren was het haar van de boom, de takken links en rechts waren als handen van de bomen. En de wortels waren als benen. Ze zag paddenstoelen bij een grote boom. En de paddenstoelen zeiden tegen haar: 'Eet ons alstublieft op.'

Maar ze was bang om het te proberen, omdat ze nog nooit een paddenstoel had gezien die tegen haar praatte, en Laura dacht dat zij dood zou gaan als ze de

paddenstoelen zou eten. Ze durfde het toch uiteindelijk en ze at er een paar op. De smaak was echt uniek, zoiets had ze nooit eerder geproefd. Ze vergat de oorlog. Toen Laura de paddenstoelen at, kreeg ze meer energie. Opeens herinnerde Laura zich het lied dat haar broer had gecomponeerd en begon het te zingen:

‘Onder de bomen kan ik dromen van mijn land, van mijn land, van mijn land, land, land.’

Nu waren de paddenstoelen en zichzelf aan het dansen en zingen. Plotseling werd de boom boos en zei: ‘Weet je niet wat die oude draak die in de berg slaapt met ons allemaal zal doen als hij wakker wordt!’

Laura fluisterde: ‘Nee, ik weet het niet.’

Voordat de boom het kon uitleggen, klonk de boze stem van draak. Alle bosdieren renden weg naar een hoek in het bos en Laura zag de draak plotseling voor zich staan. Hij nam haar stem helemaal van haar af terwijl de rook uit zijn mond kwam. Zij kon helemaal niet meer praten!

Laura huilde zachtjes en toen zag de prachtige boom haar verdriet. Hij riep Laura en ze ging naar hem toe en hij veegde haar tranen af met zijn bladeren, dit waren zijn vingers. Hij zei tegen haar: ‘Ik weet waar je heen moet om je stem terug te krijgen. 200 kilometer naar het noorden is een heks die je stem terug kan geven.’

Laura begon vol wanhoop te lopen, ze was bang en gestrest. Het werd donker. Maar ze moest nog een lange afstand lopen en ze had dorst en honger. Toen zag zij opeens een prachtig wit paard, ze voelde zich meteen rustiger.

Het witte paard zei tegen Laura: ‘Hallo, mijn naam is Atur, hoe heet je? Waar ga je naartoe?’

Laura was stomverbaasd, omdat een paard met haar sprak. Maar ze kon niet praten, dus schreef ze met een stok in het zand wat er met haar was gebeurd. Toen Atur het hoorde, besloot hij Laura te helpen. En ze reed op zijn rug en ze gingen samen verder.

Ze waren al uren onderweg toen ze langs een zee kwamen. Er verscheen een grote octopus in de golven! Hij wilde ze bedriegen met vriendelijke woorden. Hij zei: ‘Laten we met mij meegaan naar de diepten van de zee, daar kunnen we in vrede in leven, zonder oorlog en bloedvergieten.’ Hij wilde ze eigenlijk opeten.

Laura was slim en geloofde hem niet. Atur rende hard weg.

Wat denk je dat dat wezen was?

Laura zag een man van ongeveer 50 cm lang met wit krullend haar, een ronde bril en een grote neus. Hij leek een beetje bang voor Laura en beefde. Laura vroeg zich af wie hij was, terwijl haar ogen groot werden van verbazing. Ze had geen stem om te spreken. Ze dacht na over wat voor wezen het kon zijn?! Waarom was hij zo klein, maar leek zijn gezicht op dat van ons mensen?

Dat kleine wezen had het vermogen om de gedachten van mensen te lezen... en hij antwoordde Laura: 'Mijn naam is White Dwarf. Ik ben hierheen gereisd vanuit verre sterrenstelsels zodat ik degenen die hulp nodig hebben kan helpen.'

Laura besepte dat hij haar gedachten kon lezen.

'Ik kan je helpen weer te praten,' zei de dwerg, 'maar je moet ook iets voor mij doen.'

Laura vroeg in gedachten: 'Hoe kun je mijn stem terugkrijgen? Wat moet ik doen?'

White Dwarf sprak: 'Ik heb een robotproject en ik wil het normaal maken in jouw wereld. Ik geef jou een robotstem, maar jij en de generatie na jou zullen het karakter van de robot aannemen. Maar daardoor zul je ook krachtig worden. Je moet je best doen om mensen te overtuigen en ze bij mij brengen zodat ze ook een robotstem krijgen.'

Laura keek naar de dwerg en zei in gedachten: 'Nee, ik wil mijn eigen stem, die robotstem accepteer ik niet.'

Laura ging weer op Atur zitten en hij rende snel met haar weg. De dwerg beval zijn robots om ze tegen te houden en Laura te vermoorden omdat ze zijn aanbod niet accepteerde. De robots kwamen overal vandaan en Atur rende zo hard als hij kon.

Ze vonden een grot in de hoek van het bos aan de zijkant van een hoge berg. Laura was bang voor de robots en erg moe. Ze was in een diepe slaap, toen ze plotseling opgewonden wakker werd en een paar seconden niet goed kon ademen. Ze had haar broer in een droom gezien. Haar broer had een glimlach in haar droom.

De droom die ze zag, was zo echt, dat Laura tegen Atur zei: 'Ik moet naar huis gaan.' Ze wist dat de oorlog voorbij was. Haar broer was thuis gekomen, voelde ze. Ze keek overal en de robots waren ook weg.

Atur zei verrast: 'Laura, je stem is terug, je kunt nu praten!'

Laura was blij haar stem terug te hebben en te kunnen spreken. Zij reed op Aturs rug en terwijl ze naar huis reden, begon ze het lied van haar broer te zingen.

'Onder de bomen

Kan ik dromen

Van mijn land, van mijn land, van mijn land, land, land,

Er zijn draken die je soms raken,

Maar toch houd ik van mijn land.

De bijen zoemen

Bij de bloemen

In mijn land, in mijn land, in mijn land, land, land

Vrij zijn en ook blij zijn

Ja, dat wil ik voor mijn land

Alle geuren en de kleuren

Van mijn land, van mijn land, van mijn land, land, land,

Al mijn wensen zijn voor de mensen

Ja, die wonen in mijn land'

Toen Laura thuiskwam, bedankte ze Atur en Atur zei: 'We kunnen vrienden blijven. Als je mijn hulp nodig hebt, kom maar naar het bos, dan zal ik je vinden.' Hij vertrok.

Hoe denk je dat Laura en haar familie vanaf nu zullen leven?

Natuurlijk leefden ze lang en gelukkig! Je moet altijd hoop hebben en je hart volgen...

We hopen dat je ervan genoten hebt. Het lied kan je zingen op de melodie van 'Bella ciao'.

Ingezonden door Roziv El-Sheikh Ali & Kimiya Ghasemipoor van MBO College Zuid –
Haarverzorging